

רע"פ 233/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 233/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 25.12.2014, בעפ"ג 48873-10-14, שניתן על-ידי כב' השופטים י' גריל - שופט בכיר; כ' סעב; ס' ג'יוסי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים י' גריל - שופט בכיר (אב"ד); כ' סעב; ס' ג'יוסי), בעפ"ג 48873-10-14, מיום 25.12.2014, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת הבכירה ר' לאופר חסון) (להלן: בית משפט השלום), בת"פ 13622-03-12, מיום 21.1.2014; וכן על גזר הדין, מיום 26.10.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380

עמוד 1

לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); ואיומים (שלוש עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן: "כתב האישום המתוקן").

3. בכתב האישום המתוקן נטען, כי במועד הרלבנטי לכתב האישום היו המבקש והגב' מ.א. (להלן: המתלוננת) חברים, והתגוררו בקרית ים, ברחוב ..... (להלן: הדירה). ביום 5.3.2012, על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד מן המבקש, איים עליה המבקש, בהיותם בדירה, בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה: "מה אמרת? תגידי עוד פעם, אני לא מכיר את המושג פרידה אלא את המושג מוות או חומצת מלח לפניך", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. לאחר זאת, תקף המבקש את המתלוננת בכך שאחז בעורפה ודחפה לכיוון חדר השינה, השליכה על המיטה, והיכה במכות אגרופ בלסתה, בלחיה השמאלית, בידה השמאלית, וברגלה. משניסתה המתלוננת לקום מן המיטה, בעט המבקש ברגלה השמאלית ויצא מן החדר. עקב כך, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בזרוע שמאל, בגב התחתון ובגפיים התחתונות. במעמד זה, איים המבקש, בשנית, על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה: "תזמיני משטרה ותמותי, אני אשב בבית סוהר, ישבתי בבית הסוהר 15 שנים ואין לי בעיה לשבת עוד שנה, שנתיים, אבל כשאצא מבית הסוהר אני אשחית לך את הפנים". בהמשך, עת יצא המבקש מן הדירה, הוא איים על המתלוננת פעם נוספת, בכך שאמר לה "את לא תחיי, אני אשבור לך את הידיים והרגלים ואשפוך עלייך חומצת מלח לפניך".

4. יצוין, כי ביום 8.3.2012, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על יסוד הודאתו בכתב האישום המקורי, וניתן גזר דין, לפיו נדון המבקש ל-24 חודשי מאסר בפועל. המבקש ערער על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום, מיום 8.3.2012, לבית המשפט המחוזי בחיפה. במסגרת הדיון בערעור, שהתקיים ביום 28.6.2012, ציין בית המשפט המחוזי, כי מאחר שהמבקש לא היה מיוצג בערכאה קמא, קיימת הצדקה להחזיר את הדיון לבית משפט השלום. לפיכך, באותו מעמד, ניתן פסק דין, המבטל את הכרעת הדין וגזר הדין מיום 8.3.2012, והדיון הוחזר לבית משפט השלום, על מנת לדון בהליך מתחילתו, כשהמבקש המשיך להיות במעצר.

5. ביום 27.9.2012, לאחר החזרת התיק לבית משפט השלום, התקיים דיון, במסגרתו, הודיע המבקש לבית המשפט, כי הוא כופר בעובדות כתב האישום. בהמשך התקיימו מספר הליכים נוספים, בעניינו של המבקש, שבסופם נקבע התיק לשמיעת הוכחות ליום 21.1.2014.

6. ביום 21.1.2014, התיר בית משפט השלום למבקש לחזור בו מכפירתו, ולאחר שהוגש כתב האישום המתוקן, הודה המבקש בעובדותיו. בו ביום, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

7. ביום 17.9.2014, ולאחר קבלת תסקיר שירות המבחן, בעניינו של המבקש, דחה בית המשפט את בקשת המבקש להתיר לו לחזור בו מן הודאתו, שכן בית משפט השלום לא התרשם, כי קיים טעם ענייני המצדיק להיעתר לבקשתו.

8. ביום 26.10.2014, נגזר דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, שקל בית משפט השלום לחומרה את עברו הפלילי העשיר של המבקש (24 הרשעות קודמות בעבירות אלימות פיזית ומילולית; בעבירות כנגד רכוש; ובעבירות מין חמורות - בגין ריצה המבקש מאסר בפועל בן 14 שנה). עוד ציין בית משפט השלום, בהקשר זה, כי לחובתו של המבקש מאסר על תנאי בן 14 חודשים, אשר נגזר עליו ביום 19.7.2011, בת.פ. 20291-02-10, בגין ביצוע מספר

עבירות של תקיפת המתלוננת ושל איומים עליה. לאחר מכן, התייחס בית משפט השלום, בהרחבה, לתסקיר שירות המבחן, אשר "אינו מחמיא לנאשם וזאת, בלשון המעטה". מן התסקיר עולה: כי המבקש שגדל בסביבה משפחתית בעייתית, סיגל לעצמו התמודדות עם קשייו, באמצעות התנהלות כוחנית; כי המבקש נוטה להציג דימוי חיובי, תוך שהוא מרוכז בעצמו, ואינו בא במגע אמיתי עם החלקים התוקפניים שבהתנהגותו, ומשכך קיים סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות דומות; כי המוטיבציה שמביע המבקש לשינוי הינה חיצונית בלבד; וכי המבקש התנגד להשתלב במסגרת טיפולית בכעסים, בהוסטל לגברים אלימים. לנוכח האמור לעיל, המליץ שירות המבחן להטיל על המבקש ענישה קונקרטית, אשר תציב למבקש גבול חיצוני ברור ומוחשי. בהמשך גזר הדין, הדגיש בית משפט השלום את חומרתן ונפוצותן של העבירות, אותן ביצע המבקש, ובהתאם למדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, נקבע מתחם הענישה. בית משפט השלום נתן את דעתו גם לנסיבותיו האישיות של המבקש (כיום למבקש בת זוג חדשה עמה התקשר לשם הבאת ילד לעולם), ובשים לב ליתר שיקולי הענישה, השית על המבקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים; הפעלת עונש מאסר מותנה בן 14 חודשים, מתוכם 10 חודשים במצטבר, ו-4 חודשים בחופף; ובסך הכל, 22 חודשי מאסר, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו של המבקש. נוסף על כך, הטיל בית משפט השלום על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, לבל יעבור כל עבירה של אלימות פיזית; ו-6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים לבל יעבור כל עבירה של אלימות מילולית.

9. המבקש ערער על הרשעתו ועל העונש לבית המשפט המחוזי בחיפה. במסגרת הערעור, נטען, כי לאחר שהוחזר הדיון, בעניינו של המבקש, לבית משפט השלום, לא התקיימה הקראה כנדרש בחוק; וכי בית משפט השלום שגה עת דחה את בקשתו לחזור בו מן ההודאה. עוד טען המבקש, כי בית המשפט טעה בקביעת מתחם ענישה נפרד לכל עבירה. לאחר ששמע את טענות הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי על דחיית הערעור, בפסק דין מפורט ומנומק, מיום 25.12.2014, בקובעו כי "לא נפלה טעות כלשהיא לא בהרשעתו של המערער, ולא בגזר הדין".

הבקשה לרשות ערעור

10. את הבקשה לרשות ערעור הגיש המבקש בעצמו, וללא עזרת סנגורו. במסגרת הבקשה שלפניי, חזר המבקש על טענתו בערעור, לפיה לא בוצעה הקראה כדין תוך 30 יום מן המועד בו הוחזר התיק לבית משפט השלום. לפיכך, לדידו של המבקש, בית המשפט המחוזי התעלם מן העובדה שהוא היה נתון במעצר שלא כדין. נוסף על כך, סבור המבקש, כי יש מקום לבטל את גזר דינו של בית משפט השלום, או לחילופין להקל בעונשו.

דיון והכרעה

11. לאחר שעניינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי, כי דינה של הבקשה להידחות.

12. הלכה מושרשת היא, כי בקשות רשות ערעור בפני בית משפט זה "בגלגול שלישי", תתקבלנה במשורה, ורק במקרים המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל, או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים, בהם קיים חשש לעיוות דין כלפי המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 16/15 בסיר סעאידה נ' מדינת ישראל (13.1.2015); רע"פ 8087/14 נדים אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014); רע"פ 7940/14 סבן יעקב - ציוד לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל (8.12.2014)). הבקשה שלפניי אינה חורגת מענייני הפרטי של המבקש, באופן אשר עשוי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. כמו כן, לא מצאתי, כי מתעורר, בעניינו של

המבקש, חשש מפני עיוות דינו, או חשש לאי-צדק כלפיו. מה גם, שהטענות אותן מעלה המבקש, בבקשה זו, נדונו על-ידי שתי ערכאות, ובנסיבות דנן, אין הצדקה לדון בהן פעם נוספת, בבית משפט זה.

13. למעלה מן הצורך, ייאמר, כי יש לדחות את טענותיו של המבקש, גם לגופן. אין בידי לקבל את הטענה, כי בית המשפט המחוזי התעלם מכך שהמבקש היה נתון במעצר שלא כדין. בפסק דינו, התייחס בית המשפט המחוזי, בהרחבה, לטענת המבקש, כי לא התקיימה הקראה כדין, וקבע, כי:

"סוגיה זו של קיום הקראה בעניינו של המערער...נדונה בהרחבה ובמפורט בערר שהגיש המערער בזמנו על החלטת כב' השופט ע.אטיאס...ועררו נדחה.

מכל מקום, פשיטא שהטענה כי ההקראה לא קויימה בפרק הזמן של 30 יום רלוונטית לענין המעצר, ואין בין טענה זו לבין הטענה כאילו לא קויימה ההקראה בתיק זה ולא כלום, שהרי נוכחנו לדעת ששופטת קמא הקפידה עד מאד בקיום ההקראה, ואף יותר מפעם אחת, כך גם לאחר שכתב האישום תוקן..."

לפיכך, בצדק, דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש, כאילו לא בוצעה הקראה כנדרש בחוק, ואינני רואה כל מקום להתערב בקביעתו זו.

14. בדומה, לא מצאתי כל ממש בטענת המבקש, לפיה היה מקום לבטל את גזר דינו של בית משפט השלום, או לחילופין להקל בעונשו. בשים לב לחומרת מעשיו של המבקש (החבלות שגרם המבקש למתלוננת, והאיומים הבוטים שהשמיע כלפיה), ולעברו הפלילי המכביד - צדק בית המשפט המחוזי, עת קבע, כי "אין לקבל כלל את הטענה לפיה ראוי להתערב בגזר הדין". יתרה מזאת, הלכה היא, כי השגה על מידת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 8719/14 יעקב בן טולילה נ' מדינת ישראל (14.1.2015); רע"פ 7584/14 אבו שוקור נ' מדינת ישראל (2.12.2014); רע"פ 7641/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (30.11.2014)). עונש המאסר בפועל, אשר נגזר על המבקש, בנדון דידן, מבטא, באופן הולם, את מדיניות הענישה בעניינים כגון דא, ואיננו סוטה ממנה. סבורני, כי בנסיבות העניין, הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי נתנו דעתם למכלול שיקולי הענישה הרלוונטיים, וערכו ביניהם איזון ראוי.

15. לאור האמור לעיל, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

ניתנה היום, ב' בשבט התשע"ה (22.1.2015).

ש ו פ ט